

Zgodba občinskega otroka

Andrej je hotel takoj začeti novo življenje. Ni se maral več vrniti k občinskemu pastirju. Ko je ponosno korakal skozi vas, so vaški otroci jezno gledali za njim, ker ni ostal pri Miladi ali kje drugje. Kričali so za njim in neka zlobna deklica je zalučala kamen za njim in kričala:

te mi, da bom stanoval pri vas, da mi ne bo treba za Virgila delati, da se bom lahko kot dninar preživljal! Pomagal vam bom opravljati vsa hišna dela, in... in... in pomagal vam bom tudi pri vaših čarovnijah!»

Učitelj je žalostno zmajal z glavo in rekel:

»Ali greš k očetu ali k materi?«

Andrej je brez besed pobral kamen in pomislil: »Spravil si ga bom in kasneje ga bom zakopal pod vrata svoje hiše, da ne bom nikoli pozabil, kako grdi so bili ljudje z menoj!«

Stari učitelj Bohumek je sedel s knjigo v roki pri pisalni mizi, ko je pridiral Andrej v sobo, ne da bi bil prej potrkal:

»Gospod Bohumek, zmerom ste bili tako dobri z menoj, je milo prosil Andrej, »pomagajte mi, da bom našel pravo pot! Dajte mi, da bom obdeloval njivo poleg šole, da se bom naučil, kako je treba opravljati poljska dela! Pusti-

te mi, da bom stanoval pri vas, da mi ne bo treba za Virgila delati, da se bom lahko kot dninar preživljal! Pomagal vam bom opravljati vsa hišna dela, in... in... in pomagal vam bom tudi pri vaših čarovnijah!«

»Ne bo dobro zate, če boš stanoval pri meni; če celo ti, ki me imaš rad, verjameš, da sem čarovnik, kako mislijo potem šele drugi ljudje! Vsi bi te imeli za čarovniškega vajenca! Vidiš, nekoč sem obležal tri dni nezavesten, ker sem bil hudo bolan. Ljudje so me imeli za mrtvega in ko sem spet odprli oči, so me začudeni vprašali:

»Ali te je vrag odnesel in spet nazaj prinesel?« In po neumnosti in nepremišljenosti sem rekel »da« in od tistih dob me imajo ljudje za čarovnika. Tudi jaz bom začel novo življenje. Dal se bom premestiti na kako drugo šolo, kjer me ljudje ne poznajo in kjer ne vedo ničesar o teh neumnih govoricah.«

»Joj, dragi gospod Bohumek, tako rad bi ostal pri vas!« je vzkliknil Andrej, ko je učitelj končal svojo zgodbo. »Če me le hočete vzeti, se ne bom menil za govorice ljudi.«

Učitelj je le s težavo skril svoje veselje in zagodrnjal: »Nu, potem pa ostani tu!«

Leta je trajalo, preden je Andrej začel služiti toliko denarja, da si je lahko kupil zemljišče za hišo. Zdavnaj so že premestili učitelja na drugo šolo, ko je Andrej položil zadnjo opeko na streho svoje hišice. Andrej je bil dosegel, kar je hotel, vendar še zmerom ni imel prijatelja v vasi. Še zmerom so ljudje zaničljivo gledali občinskega otroka. Pod vrati, ki so vodila v hišo, je bil Andrej zakopal kamen...

Neki dan, ko je Andrej delal v svojem vrtičku, je zaslišal razburjeno vpitje s ceste. Hitro je stekel na cesto pogledat. »Kaj se je zgodilo?« je prašal kmeta, ki je stal poleg njega. »Nesreča se bo zgodila«, mu je ta odgovoril, »mnogokrat smo rekli Pavlu, naj ne vozi tako divje, ker se konji lahko splašajo in danes je sedel v gostilni in se bahal: Danes vam bom pokazal, da vozim lahko brez zavore po vaškem klanecu navzdol!« — »Evo ga, tam prihaja!« je zaklical drugi kmet. In res se je na hribu prikazal voz in dvoje splašanih konj, ki so se z bliskovito naglico spuščali po hribu navzdol. Zdaj in zdaj bi se bilo vse skupaj zaletelo v ljudi. In zdaj je zavpil Pavel: »Na pomoč!« Ni mogel več držati splašanih konj...

»Stopite stran!« je zakričal Andrej kmetom, sam pa je tekel splašanim konjem nasproti in jih z vso močjo zgrabil za uzde. V nekaj sekundah je konje toliko pomiril, da je Pavel lahko skočil z voza.

Od tega dne je imel Andrej v vasi prijatelje. Graščakinja pa ga je poklicala k sebi in rekla:

»Kmalu bom morala umreti. Pojdi prej še enkrat k Miladi in povej ji, da ima dobrega, pridnega brata, ki mu bom v pohvalo za njegovo hrabro dejanje podarila lep kos polja!«

Ko je Andrej, presrečen zaradi darila, prišel v samostan, so mu povedali, da bo iz pridne samostanske učenke Marije kmalu postala nuna. Milada je bila videti tako lepa in sveta, da se je Andrej skoraj ni upa' objeti. In potem ji je povedal, kako se je pobiljšal. Rekel ji je, da ima sedaj že lično hišico z vrtičkom in polje in da čaka mater, ki se bo morala kmalu vrniti iz ječe.

»Misliš, da mi je zdaj Bog odpustil?« je tiho vprašal.

»Če si ti odpustil vsem ljudem, ki so ti storili krivico, potem je tudi tebi Bog vsem odpustil!«

Ko se je Andrej tisti večer vrnil domov, je izkopal kamen, ki je bil ležal

pod vhodom njegove hišice. Vrgel ga je v reko in čutil sam pri sebi, da je stil.

Cez nekaj dni je zvečer nekdo potkal na vrata Andrejeve hišice. V polmraku je spoznal visoko, sloko postavo svoje matere. Široko je odprla vrata in tiho rekla:

»Pridite mati in ostanite v hiši, ki sem jo za vas zidal!«

Mati ga je objela in poljubila. »Lahko vstopim, ker sem brez krivde. Nedolžno so me obsodili; a jaz se nisem hotela zagovarjati, ker sem svojemu možu pred oltarjem prisegla zvestobo, ko sva se poročila. Ohranila sem mu zvestobo do najhujše sramote — ali me razumeš, moj sin?«

In Andrej ni vedel, kaj bi odgovoril; molče sta stala nekaj časa na pragu. Potem pa je mati prišla sina za roko in rekla:

»Hladno je, prehladil se boš!«

Srečen smehljalj je zaigral Andreju okoli ust: »Lepo vam bo pri meni, ljuba moja mati!«

Konec

Anton Novačan:

Liliput

*Lili — Lili — Liliput
pluga in razpela.
Koder enkrat dežek gre,
moja je dežela.*

*Tam so bele cerkvice,
ob potokih mlini,
po vaseh na capkajo
črni petelini.*

*Tam je med prepirniki
dokaj domišljije.
Črno lice belega
s sarami umije.*

*Najbolj pa spoštujejo
v Liliputu — prase,
tudi, ko med vranami
lačna sito pase.*

*To je slika, danes še.
Jutri? Hej, vi mladi,
v Liliputu čakajo
skriti vas zakladi.*

*Že vas vidim: Tisoč mož
dvigne se med vami,
tisoč svetlih hrabrih mož
nam je za petami.*

Kdo izmed vas bo tisočnik?

Vladimir Levstik:

Vladko gre na božične počitnice

Posebna pratika, ki si jo je napravil prvošolec Vladko že o svetem Miklavžu, da bi laže dočakal božičnih počitnic, je bila kaj preprosta reč: pokončna vrsta števil, ki se je začnjalas s 17, končavala pa z 0. Na Miklavževo je bilo do svetega večera še 17 celih dni; drugo jutro je Vladko številko 17 prečrtal, kar je pomenilo, da pojde samo še šestnajstkrat v Celju spat, potem pa, ako Bog da; ne več — do prihodnjega leta. Vsak dan je odbil po eno številko, 16, 15, 14 in tako dalje, 3, 2 in nazadnje 1. »Eno« je prečrtal že kar zvečer, češ, zadnja noč ne velja, ko bo pa spal in niti ne bo vedel, da gre »mensa« po prvi sklanjavi, niti ne, da je na svetu neki Vladko, ki pojde jutri v Št. Andraž.

Pa se je motil. Od hrepenenja po domu skoraj ni mogel zatisniti oči, in v nasprotju z njegovo matematiko se je izkazalo, da je časovna razdalja od 1 do 0 desetkrat večja kakor od 17 do 1. Nu,

nazadnje so vendar zapeli jutrnji zvonovi in naznanili, da je do Vladkovih počitnic samo še 0 dni — kar ni mnogo, priznajte, da ne! Pol ure, preden je zaropotala gospodinjina budilka, je bil Vladko že napravljen; ni mu bilo obstanke, kava mu ni šla v slast, in celjska zemlja se mu je zdela v primeri z mamino štruko kakor kresilna goba. Ne da bi jo dojedel, je zdirjal na postajo. Modro je sedel v železniškem vozu, gle-

dal v zimsko jutro in odpraskaval lede ne rože, ki so mu spet in spet zaraščale razgled. O, zeblo je tisti dan, da še nikoli ne tako, in Polzela je bila daleč, daleč — v nasprotju z Vladkovim zemljepisjem se je bila očitno premaknila na konec sveta.

Nazadnje je vendarle prišla Polzela, in Vladko je planil iz vlaka v naročje svojega ata, ki je bil prišel ponj v debelem raševinastem »pruštofu« in s kosmato kučmo na glavi. Nič dolgo se ni sta pozdravljala, zakaj mrzab je bil div-

ji, da bi se ga bil severni medved ustrašil, in do doma, tja za Goro Oljko, je bilo zvrhano uro hoda. Mahala sta jo, mahala, gaz je bila ozka, sneg do pasu, pod nogami je škripalo, v oči je grizlo, in sapa se ti je kadila okoli ušes kakor para iz lokomotive. Menda se je Vladko od samega mrza spomnil, da v kakem oziru ni varno imeti z atom opravlja: morda ga bo vprašal, kako je porabil tista dva goldinarja, ki mu jih je dal ob začetku šolskega leta, da bi imel za sproti, in ki so mu jih, telebanu neizkušenemu, tovariši že prvi dan na brezkvah zajedli. Lagati se bo treba, ali bo pa sitna reč, zakaj ata je učitelj in ima

leskovk silno izbero; težko da ne bi bilo nobene pri rokah. In da se ne bi moral lagati in da ga ata ne bi utegnil vprašati zastran tistih dveh goldinarjev. Je jel Vladko na dolgo in široko pripovedovati vse, kar tak desetleten možiček v Celju doživi. Strašno dolgo sta že hodila, strašno dosti je pripovedoval, a glej si ga šmenta, ko je bil Vladko že vse povedal in ni imel ničesar takega več, da bi bilo za atovo uho, je bilo še vedno pol ure do doma. Tedaj pa — o, modra previdnost božja! — je Vladko mahoma začutil, da tudi drugače nekaj ni v redu. Zacmihal je in celo za spoznanje zatulil; in ko ga je ata pregledal, je našel, da ima Vladko od mraza na pol zmrzle uhlje in da je tudi prepo-trebni nos v veliki nevarnosti. Atu se je Vladko zasmilil; zavezal mu je uhlje z žepno ruto, mu zdrgnil nos in mu jel za zgled junaštva pripovedovati o Napoleonovih grenadirjih. O dveh goldinarjih pa po taki nesreči res ni bilo spodobno govoriti.

In zdajci se je skozi mraz in zimsko solnce in bleščanje snega pokazala visoko na griču šola, Vladkov dom. Vladka je stisnilo v grlu in zapeklo v nosu, pa ne od mraza, ampak od srečnih solz; in spet se mu je zazdelo, v nasprotju z

vso njegovo učenostjo, da v Betlehem ne more biti tako daleč kakor je njemu do bele hiše na vrhu, in da tridesetletna vojna ni bila tako dolga kakor pot, ki mu še ostane do ljubih domačih vrat.

In ko je Vladko obstal pred hišo in zatrkal z osnženim čevljem ob prag, so se vrata mahoma odprla. Objelo ga je

kakor burja, ga krčevito stisnilo na nekaj mehkega in vzhlipnilo od blaženega, ljubečega joka, in Vladko je ves srečen vedel, da je to njegova mama; nekaj se mu je obesilo na desni in levi komolec, in Vladko je čutil, da sta to njegovi sestrice Jelica in Verica, ki ju že tri mesece ni vlačil za lase. In ko ga je prevzela ta gotovost, je zdajci sklenil, da ga ne bolijo ne nos ne uhlji nič več in da je v božjem imenu tudi pripravljen povedati, kako je bilo s tistima dvema goldinarjema — če že nesreča nanese, da bi ga vprašali.

»Mama, mama!« je rekel kakor da bi bil šele v tem trenutku spoznal, kako dobra je ta beseda.

In kolikorkoli besed sta ga pozneje naučili šola in življenje, boljša od te ni bila nobena več.

Oton Župančič:

Samo to noč...

Na mrzla gnezda,

na prazna,

ozri se zvezda

prijazna

vsaj eno noč.

Morda kje ptica tiha

še trepetaje diha

in luč ji vrne moč.

Morda je v nji še petja

za blaga razodetja

do nizkih koč:

Bog ve, kje duša plaka

in znamenja še čaka

samo to noč...

Utva:

Zgodba o petelinčku na stolpu

Nekoč je živela pridna in lepa putka, črna padovanka Čopka.

Izlegla je trideset jajc. Iz teh je izvalila devet in dvajset drobnih, kakor citrona rumenih pišk in ličnih, kakor igračke.

Iz tridesetega jajca se je pa izvalil črn kokotek in pohabljen. Imel je le eno nogo, le eno perut in eno samo oko.

In ker je bil pohabljen, ga je skrbna mamka Čopka ljubkovala bolj nego ostale piške, a sestrice so ga sovražile in zasmehovale. In ker so ga sestrice sovražile, je postal trmast, in ker ga je mati milovala, bolj kot druge, je postal prevezeten in drzen.

Ko je dorasel, se je naveličal materinega milovanja in sovraštva svojih sestric in je hotel v svet.

Mati Čopka mu je branila na vse pretege in ga rotila, naj ostane doma, toda zaman, trmast, kakor že bil, je ni hotel ubogati.

»Cuj me,« mu reče mati Čopka vsa solzna ob slovesu, »cuj me, sinko, vsaj na pot si vzemi moje nauke k srcu in me ubogaj, da te ne doleti nesreča. Cuj me in pomni! Sveti Peter te sovraži, ne hodi mu na pot, a kuharji so tvoja smrt, ogni se jim in beži od kraja, kjer jih le zaslutiš!« Objame ga še ljubeče s svojimi perutmi v slovo in kokotek se napoti v svet.

Skaklja po eni nogi dalje in dalje in dalje. Daleč je za njim že domače dvorišče, daleč je že mati, daleč njene varne peruti. Skaklja, skaklja in priskaklja do malega potočka, ki se je trudoma vil med gosto travo po svoji ozki strugi dalje. »Daj, kokotek, dobri moj,« poprosi popotnika, »odščipni s svojim kljunom travne bilke, ki ovirajo moj tek!«

»Thm, saj nisem tvoj hlapec,« odgovori kokotek, kukurikne in odskaklja po eni nogi dalje.

In priskaklja do ognja, ki je ves onemogel tlel pri tleh. »Daj, kokotek, vrzi mi slamico, da zaplapolam in zagorim in zaživim na novo!«

»Thm, saj nisem tvoj hlapec,« pravi kokotek in odskaklja dalje.

In priskaklja do vetra, ki se je onemogel valjal po tleh v prahu. »Daj, kokotek,« poprosi veter, »zamahni s perutnico, da se lažje dvignem v zrak. Vročina me je vrgla k tlom.«

»Thm, jaz nisem nikomur hlapec,« pravi kokotek in odskaklja. In priskaklja v mesto in naravnost v cerkev ga nese pot. »Kje sem?« povpraša goloba na cerkvenem pragu.

»Pri svetem Petru,« mu odvrne golob. On pa hajdi v cerkev in naravnost pred

oltar, kjer je stal sveti Peter in mirno gledal na kokotka. Ta čaka in čaka, ko vidi, da se sveti Peter ne zgane z oltarja, da bi ga zadavil, zakukurikne in odskaklja iz cerkve in si misli: »Napačen je bil nauk moje matere, s svetim Petrom sva prijatelja.«

Skaklja dalje po mestu in priskaklja na neko okno. Zakukurikne in povpraša: »Hojla, ljudje božji, kje sem?«

»V kraljevi kuhinji!« mu odvrne debel mož z rdečim nosom, belim predpasnikom pred trebuhom, belo čepico na ogromni glavi in bridkim nožem v roki. »V kraljevi kuhinji,« mu reče še enkrat, a ga že zagradi in mu zavije vrat. »Hej, fante,« pravi vajencu, »pripravi krop, da poparimo in oskubimo kokota!«

A kokotek zdaj milo poprosi vodo: »Pusti me, siroto!«

»Thm,« pravi voda, »mar sem tvoja dekla?«

In ko je kokotek poparjen in oskubljen, ga kuhar natakne na raženj in položi na ogenj.

»Oj, ogenj, ljubi, dobri moj, ne pali me tako!« milo prosil kokotek.

»Ha, ha, mar sem jaz tvoj hlapec?« odvrne ogenj in pali neusmiljeno in peče in žge in žge, da je bil kokotek ves črn.

»Zanič je ta pečenka,« se razsrdi kuhar, »prismojen je kokot,« zagradi ga in vrže skozi okno na cesto. Zunaj je čakal veter in je brž zagrabil kokota.

»Oh, pusti me vsaj ti,« prosil premilo ubogi petelinček. »Ti nisi bil moj hlapec, jaz nisem tvoj,« pravi veter in vrže petelinčka prav pred noge svetemu Petru.

Sveti Peter ne reče ne bev ne mev, stopi doli z oltarja, prime petelinčka in ga posadi vrh cerkvenega stolpa, kjer še dandanes stoji.

Božična legendica

*»Kam pa vodi zlata cesta,
ki se preko neba pne,
v kakšna nepoznana mesta
se po tisti cesti gre?«*

*»Tista cesta, dete moje,
vodi v mesto Betlehem;
a kako, da je vsa zlata,
ti legendico povem:*

*Tisti čas, ko v revnem hlevcu
se rodil je božji Sin,
šli so k njemu trije kralji
z daljnih, daljnih pokrajin.*

*S sabo nesli so darove,
da bi mu prinesli srečo,
pa so nesli še cekinov
polno, polno vrečo.*

*Toda Bog tako je hotel:
vreča se je razvezala,
a vsebina iz nje je
vsa čez cesto iztrkljala.*

*Vsak cekinček — zlata zvezda —
zdaj na nebu se blesti
in oznanja: trije kralji
tudi k Jezuščku so šli.«*

Zamorček Njoja

Ko so prvi belokožci prišli na obalo Kameruna v Afriki, so zvedeli, da je v goratih predelih te pokrajine mogočna država ki ji pravijo »Travnata dežela«. Ta pusta pokrajina je domovina žiraf in slonov, pa tudi najnevarnejših zveri in nosoroga. Domačini ob obali so zatrjevali, da prebiva tam mogočno črno pleme, ki je že od nekdaj kljubovalo vsem napadom svojih številnih sovražnikov in postavilo veliko mesto. Govorili so o utrdbah in mestnih zidovih, toda videl jih ni nihče.

Ko so v začetku sedanjega stoletja Nemci zasedli Kamerun in začeli deželo raziskovati, so v resnici odkrili omejeno naselbino in se pošteno začudili, ko so videli 60 kilometrov dolgo zidovje in za njim veliko mesto Fumban z 10.000 prebivalci.

Le da so bili zidovi kmalu v razvalinah in moč mogočnih gospodarjev strta. In vsemu je bil vzrok zamorski kraljevski otrok Njoja.

Seveda je bil sam nedolžen pri velikih bojih s sosednjimi sovražnimi rodo-

vi, ki so se vneli ob smrti njegovega očeta, kralja Sanga.

Rajši bi se bil igral z glinastimi lonci, kakor drugi otroci v mestu, rajši bi bil brodil po ilovki in mečkal s prsti ko ruzni kruh. Toda njegova stroga in slavoohlepna mati je posadila otroka na prestol in ga oblekla v razkošno široko haljo, ki jo je nosil njegov oče in njegovi predniki vsa stoletja.

Na glavo mu je dala ogromen turban. Nožice mu je oblekla v koničaste, zakrivljene čevlje. In potem je odvedla otroka na prestol Velike slavnosti so se začele, ples in krik, noiedine. Modri svetovalci so prišli častit mladega kralja.

Toda zavidni sorodniki se otroku ni so hoteli klanjati in kmalu je bilo veliko mesto bojišče. Ni čudno, da so sosedje izrabili te spore in napadli zasovražene zidove mesta, ki so bili glavna opora njegove mogočnosti.

Tako je morala kraljica ki je upala, da bo Njoja vladat vso Afriko, svoje sanje pozabiti. Ko je Njoja dorasel, so Evropci brez truda zasedli tajinstveno deželo.

Danes je Fumban še zmeraj ogromna zamorska vas, ki ji v vsej Afriki ni enake. Toda povsod vidimo znamenja propada.

Samo na sredi stoji še zmeraj kraljeva palača z mogočnimi vrati iz bambusovih palic in lepimi, rezljanimi božami stebri. Kralj Njoja se je podvrgel evropski kulturi. Kot namenten človek je sestavil za svoje podložnike posebno pisavo in jim ustanovil šole, ki jih sam nadzoruje.

Mamica Marija

*Po Manfredu Hausmannu
Mile Klopčič*

*Ko prišel je večer,
Marija sama je ostala.
Sedela je v temnem hlevu
in dete je zibala.*

*Zaspi, otrok, zaspi!
Postirček je velel,
da jaz sem božja dekla,
in ti si sin kraljev.*

*Naj govore karkoli...
Objemi te pokoj!
Jaz sem le majhna mati,
a ti si Jezušček moj!*

Dragi Jutrovčki!

Najprej vam želimo prav vesele božične praznike, obilo snega za smuko in sankanje in velik koš zdravja in židane volje!

Letos se ne bomo več videli; a stric Matić pravi, da boste v novem letu spet vsi zbrani okoli »Mladega Jutra«. In najbrže vas bo takrat še mnogo več, zakaj slavo ste nam peli v zadnjem natečaju, da vas je bilo slišati v deveto deželo! Ta natečaj smo minulo nedeljo zaključili. Zdaj vam povemo, kdo je bil izrečen za nagrado:

Ivanka Glaser, učenka I. razreda pri Kapeli, p. Slatina—Radenci.

Kornelij Teran, učenec I.a razreda viš. nar. šole v Višnji gori.

Francka Nadežar, učenka IV. razreda v Novem Sadu, Temerinska ulica 115.

Darinka Celinšek, učenka IV. razreda v Mozirju.

Sergij Pečarič, učenec III. razreda na Studencu pri Sevnici.

Amalija Juvan, učenec slov. razreda v Mozlju, srez Kočevje.

Majda Kratnar, učenka II. razreda realne gimnazije v Ljubljani.

Učenci in učenke osnovne šole v Šmihelu v Savinjski dolini.

Sonja Vandot, učenka I. razreda na Mladiki v Ljubljani.

Valerija Tavčerjeva, učenka ? razreda v Mozirju.

Vsak nagrajenec dobi lepo, z mnogimi okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«. Kdor to pot ni prišel na svoj račun, naj ne izgubi pogum! Prihodnjo nedeljo bomo razpisali nov natečaj in morda vam bo takrat sreča mila.

Mnogih dopisov nismo mogli objaviti, ker nam je primanjkovalo prostora. Med temi so poslali prav dobre spise:

Tone Koren, uč. I.a razr. mešč. š. v Trbovljah, Dragica Metelko, uč. V. r. v Planini pri Rakeku, Potočnik Hinko, uč. V. r. v Toplicah pri Zagorju, Ljubica Švec, Zagreb, Nikoličeva ul. 7, Dušan Gorkič, uč. V. r. na Viču pri Ljubljani, Saša qanežič, uč. II.b r. na Vrtači v Ljubljani, Neli Pegan, uč. II. r. v Dev. Mariji v Polju, Majda Kurnikova, uč. I. r. mešč. š. v Šoštanju, Bojan Vandot, uč. III. r. na Vrtači v Ljubljani, Marija Kac, uč. II. r. v Podpeci, Mihael

Jutršek, uč. V. r. v Dobu pri Domžalah, Branka Per, uč. I.a r. II. drž. real. gim. v Ljubljani, Štefan Kuhar, uč. II. r. drž. real. gim. v Murski Soboti, Anton Sorn, uč. V. r. v Kranju, Stanislav Višovnik, uč. IV. r. v Predčvoru pri Kranju, Vida Permetova, uč. V. r. v Mostah pri Ljubljani, Ljerkica Küssel, uč. II. r. v Crnomlju, Vera Pečnik, uč. III. r. v Brežicah, Silva Blaznikova, uč. I. r. real. gim. v Vukovaru.

Zamudniki pa so romali v koš.

Stric Matić nam zatrjuje, da se bo oziral na vaše želje. Večina »Jutrovčkov« je bila za to, da bi ostal list neizpremenjen, samo da bi moral izhajati vsaj dvakrat na teden. Tej želji na žalost ne bomo mogli ustreči. Zakaj? Nu, zaradi krize! Gotovo ste že kaj slišali o nji. Torej s tem ne bo nič. Pač pa bomo z novim letom uvedli vprašalno skrinjico, kakor nam je priporočila Darinka Celinškova. Vsak »Jutrovček« bo lahko vprašal, karkoli ga zanima, in stric Matić mu bo odgovoril. Drugi so želeli, da bi uvedli kotichek za naše najmlajše, kotichek, kjer bi priobčevali razprave o lepem vedenju, telovadne igrice, v vsaki številki kako zgodbico o Najčku, ki je romal po svetu, več ugank, novosti iz tehnike s slikami, nasvete za zdravje, zgodovinske povesti, več član- kov o sportu; Knafličeva Nevenka iz Ljubljane nam toplo priporoča, naj prilagamo »Mlademu Jutru« vzorce za de- kliška ročna dela. Priloge sicer ne bo, ker stane to preveč denarja, a vsakih štirinajst dni bomo objavljali v rubriki »Za spretno roko« vzorce za dekliska ročna dela. Druge želje bomo pa vse upoštevali. Pisali bomo o sportu, skušali bomo dobiti kako lepo zgodovinsko povest in tudi za ostalo bomo poskrbeli.

Upamo torej, da boste z nami tudi v novem letu zadovoljni. Skoro vsi »Jutrovčki« so pohvalili naše naslovne po- vesti. Le nič skrb! Za novo leto smo se že založili in na uho vam povemo, da bo druga lepša od druge. Tudi indijanska povest je vmes! Nadaljevanje »Leteče puščice«!

Do svidenja drugo nedeljo!

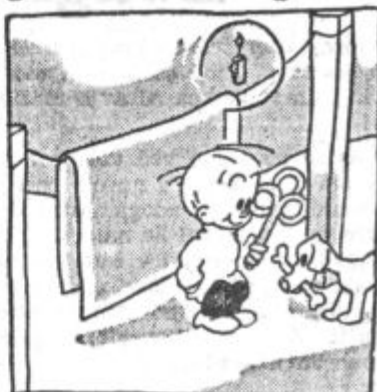
Uredništvo »Mladega Jutra«.

Bumčkova zvijača — pes za izstepača

Bumček — glejte — gre na delo,
ne pogumno, ne veselo,
prah iztepat iz odeje —
Kdo se naj pri tem še smeje?

A zjasni obraz se kishi,
Bumček se tako domisli:
»Psiček bo za izstepača —
tu pomaga mi zvijača.«

Kost iz gobca mu izmakne,
iztepač za rep zatakne:
kost mu kaže, — ta je lepa!
Psiček z repom brž otepa.

Slava, delo je končano!
Bumček žvižga si izbrano,
psiček se masti ob kosti —
danes delal je zadosti...

Stale za mōle

»Janezek, zakaj si tak? Vsak opomin
gre pri tebi skozi eno uho noter in sko-
zi drugo ven; križ je s teboj!«

»Očka, saj nisem jaz kriv, da imam
dvoje ušes!«

»Babica, zapri oči!«

»Zakaj, Jožica moja?«

»Atek je danes dejal mamiči, da
bomo vsi bogati, ko bo babica zaprla
oči.«

Pri verouku razlaga veroučitelj
zgodbo o izgubljenem sinu. Veroučitelj
pripoveduje, da je oče ob povratku
svojega sina padel na obličje in je

bridko zajokal. »No, Lizika, ali mi
lahko poveš, zakaj je oče tako zelo
jokal?«

Da, gospod veroučitelj, zato ker je
padel z obrazom na tlak. *

Dve deklici ližeta čokolado. Triletni
Tinček se jima pridruži in jih vpraša:

»Kaj imata tukaj?«

Deklici sta nejevoljni in ena pravi:

»Radovednost!«

Tinček hitro steče domov k mamiči
in zaprosi:

»Mamica, prosim te, kupi mi za dinar
radovednosti!«

Premislite dobro!

Rešite v. Samo tri, kajti gosi sto-
pajo ena za drugo.